

POČHAJ BÓH

ČASOPIS EVANGELSKÍCH SERBOŮ

12. číslo

Budyšin, decembr 1958

Lětnik 8

Hrono na měsac hodownik 1958

Wyskajće, njebjesa a zemja, zraduj so; chwalće, wy hory, z wyskanjom: přetož Knjez je swój lud troštował a smili so na swojich hubjenych. Jez. 49, 13

Zo su hody čas wyskanja a zradowanja, je wěste. Wšudžom, hdžež so hody swjeća, su džěci wjesole a wyskaja, hdyž je hodžina tu, na kotruž su čakale, a smědža zastupić do jstwy wobradženja, widžo hodowny štom z wjele swěčkami a hodowne dary. A tež dorosćeni so wjesela a swjeća na swoje wašnje.

To wšo ma swoje prawo. Ale zo to za křesćana hišće njedosaha, to je runje tak wěste. A to dyrbymy z našeho hrona za adventski a hodowny čas znova nawuknyć. A profet njebjesa a zemju, hory a cyłu Božu stwórbu a z nimi tež wšo, štož we njej žiwe je, napomina, so zradować, chwalić a wyskać. A čehodla? Dwojake so mjenuje:

1. Jedna so wo akt a fakt troštowanja. Swětej k pokojeje je so Zbóžnik narodzil. „Hlej, po trošće so mi jara styskaše; ty pak sy moju dušu wutrobnje lubował, zo kónc njeje wzala; přetož ty čisny wšitke moje hrěchi zady so!“ (Jez. 38, 17) Štož je jednotliwy pobožny to wuprajwiši nazhonił, to smě nětk dla hód cyle křesćanstwo nazhonić. Přetož tak je Bóh cyle swět, nic jenož jednotliwu dušu, lubował, zo je hody swjeho jeničkeho narodzeneho syna dał, zo bychu wšitcy, kiž do njeho wěrja, zhubjeni njebyli, ale wěčne žiwjenje měli.

2. Chrystusowy narod je dale akt a fakt bójskeho smilenja. Smilił je so njebjeski Wótc na hubjenosći a zhubjenosći swjich džěci. „Zhubjene džěci, Chryst je na swěće“. wón je so narodzil jako Zbóžnik a Wumóžnik. „Hlej, to Knjez Chrystus, naš Bóh, je, kiž wam džě z nuzy pomhać chce,

Zbožowne hody!

Před samymi hodami budu sebi ludžo tysac króc mjez sobu přec: Strowe swjate dny! Přetož strowota je najwjetše kublo na zemi. Sto pomha či wšo bohatstwo, hdyž njejsy strowy? — Ty sy strowy. Tebje na swjatych dnjach žane bolosće njedračuja, Ty njetrjebaš so hižom ze swojimi lubymi rozžohnować, wědžo, zo swjećiš

poslednje hody z nimi hromadže. Ty maš wšu nadžiju, zo budžeš tež w přichodnym lěće směć za swoju swójbu džělać a za nju so starać. Ty njejsy chory, ale móžeš we wšej

wón žada sam waš Zbóžnik być, was wot wšitkeho hrěcha zmyć.“ Tak dajmy sebi wot našeho Luthera znova do swjich wutrobow — ach, zo bychu byle prawje hodowne wutroby! — spěwać:

Njebjo, zemja, raduj so, haleluja! Widžiš Bože džěcatko? Haleluja! k zbožu postajeny, džens je narodženy. nam, nam narodženy!

(Handrij Dučmann)

La.

čilosći so hibać a běhać. Sy nětko tež zbožowny, dokelž sy strowy, dokelž wobsedžiš najwjetše kublo — strowotu?

Dopomń so na swjatych dnjach, zo njejsu wšitcy tak bohaći, kaž ty. Tež w twojej wsy je wěsće wbohi chory, kotryž tebi twoju strowotu njezawidži; ně, wón tebi popřewa twoje strowe stawy, ale wón so tebi džiwa, zo sy tak nje-džakowny při wšěm bohatstwe. Wón tak sčicha přemysluje: Hdy bychmój tola raz, byrnjež na krótki čas, so móhloj wuměnić. Wón by so do mojeho loža lehnył a ja bych na jeho městnje běhał a džělał. Kak byštej jemu woči rozešloj a wón by swět nadobo hinak wobhladowal. — Ty njejsy zbožowny, byrnjež maš wulke, njewuprajnje wulke bohatstwo swojeje strowoty.

„Nětk praj mi tola, što sej hišće přeješ, zo by był zbožowny?“

„Sym tola prajił, zo sym nje-zbožowny? Ja njejsym nje-zbožowny.“

„Wěm wšak, wěm. Ani zymny ani ćoply njejsy. Ow, hdy by zymny abo ćoply był. Dokelž pak sy liwki a ani zymny ani ćoply, će wuplunu ze swjeho erta.“

Zbožowne hody!

Što budu wšitko činić, nakupować a přihotować, zo by mjez nami byla zbožownosć. Blida budu so zhibować z darami. Wudowa chodži na džělo. Loni ie swojemu synej wot swjich čězko zasluženyh krošikow kupila za 600.— hr. harmoniku (Schifferklavier) a k tomu hišće druhe wěcy. Jeje cyla starosć do hód bě, zo by so tola hólč wjeselił tajkich drohich darow. Po hodžoch ju zetkach a so ju prašach, hač je so 14lětny syn wjeselił, a wona mi z tupymaj wočomaj jenož wotmolwi: „Nó — haj.“ Što jenož dyrbi mać jemu k hodam hišće darić, zo by jeho woprawdže zwjeselił? Koło ma hi-

žom dawno. Drasty ma wšu. Wboha wudowa, so wukrawja za swojeho syna, sama njepopřewa sej ničo, a tola žane zbožowne hody!

Dajće sej skónčnje dorěćeć: Zbože njehodži so pokupić. Tu móc pjenjez njedosaha.

Džedžo a wowki, was so prašam: Spominaće hišće, kak chuduške běchu waše hody? Maličkosće dostawašće! Ale prajće mi: Běšće wy mjenje zbožowni hač džěci džensa? Šće so wy při swojich snadnych darach mjenje wjeselili a radowali?

Wězo, zašłosć je přeco rjeńša, přeco zbožowniša, přeco bohatša byla, hač je to přitomosć. Bože słowo ma zawěrnje prawo: Pjenježna lubosć je korjeń wšitkeho zleho a načinja nam wjele bolesćow. Chcemy tež my křescenjo na hodach, na zbožnym swjedženju naroda našeho Knjeza Jezusa, hołdować pjenježnemu přibohej? Jeho móc přisporjeć z tym, zo činimy, kaž by wažnosć tutoho

swjedženja jenož wotwisowala wot nakupowanych darow?

Ze swojimi darami smy zastajeli swětlo, z wysokosće, kotrež je rozswětliło tehdom před pastyrjemi čmowu nóc, kotrež jeniče može tež džensa naše wutroby rozjasnić, rozwjeselić, wozbožić. Přetož to je tola zawěsće wěrna a jara dostojne słowo, zo je Chrystus Jezus do swěta přišoł, hrěšnikow zbožnych činić.

Zbožowne hody — zbožne hody! Nětk wěš, zwotkel so čí dostanu! Ty však nimaš chroblosće dosć. hnydem wšeho swětneho wašnja kupowanja a darowanja, dostawanja a dawanja so wzdać. Wyše toho však tež tutón nastawk přepozdže přińdže, Ty sy hižom nakupował. W zamknjenej najstwi so z darami kopi, To však tež njeje wěc wot jedneho lěta k druhemu Tu dyrbymy pokutu činić, to rěka so wobroćić, k lepšemu so wobroćić.

Naše hody budu zaso zbožniše!

to však běše wosebniši swět. Što drje budu zarěčni Klimantec lětsa činić? Njeje so hišće žane po lěta minyło, zo běchu jich Maksa tak njenadžicy zhubili. W Stroži chcychu bórže po přenjeju wójnje „italsku nóc“ wuhotować. Młodžina kładžeše elektrisku wěcu na swjedžensku zahrodu. Při tym je elektrisku prud Klimantec Maksa dyřil, zo běše na blaku morwy. Budže Klimantecom lětsa na wulke swjećenje? — Tež z jich wokna kukachu lubozne swěcy hodowneho štoma. Pola Zmijec džěda a wowki bě čma. Tam rumpodich pobyl njeje. „Tymaj budžemy něšto donjesć dyrbjěć“, praješe nan Běch tam hižom někotre razy na tajke wašnje pobyl. Tale chudoba!

Dale džěchmoj nimo Miklec, nimo šule, znutřkownych Pětkec, Chěžkarjec, Voglec a Panašic zaso domoj — skónčnje domoj. Mi so dawno hižom styskaše po mojim konjencu. Za hrajkanje však njebě wjace wjele chwile, Mjez tym běše doma skót wobstarany. Tuž móžachmy hnydom snědać a so kemši přiřotować.

Za nanowej ruku hody rano po wsy

Kak husto běch so hižom woprašal, hač tam tola skónčnje rumpodich pobyl njeje, doniž so mać naprosyć njeda: „Chcu hić pohladać! Je pak tola hišće smjerć zahe. To tola njewěrju, zo je tu hižom pobyl. Njejsym tež na dworje ničo slyšala, zo bych tam konje teptale.“

Pola nas w Stroži so powšitkownje hody rano wobradžowaše. Nam běše jasne, zo dyrbi rumpodich po wšěch rozležanych wsach z konjomaj jězdźić. Kak by dyrbjal hewak dočinić? Tuž wječor našěroko wrota wočinichmy a přiřotowachmy walček syna. To by tola mjezaca wěc byla, by-li rumpodich z nami njespokojny snano docyła nimo nas jěl.

Mać dóndže dele a po cylej chwili nas wjesele wolaše, zo je rumpodich zaso wotjěl a směmy dele přińć. Nětk hrimitachmy po schodže dele. Hodowna stwa bě našěroko wotewrjena. Blyšć hodowneho štoma nam puć pokazowaše. Nětk však wam našu radosć hakele wopisować njetrjebam. Hdyž wróćo na džěćace lěta spominam, widžu so před rjanym konjencem klečič a derje pradženeju konjej — šemlej — zapřahować a wupřahować. Hač sym wjace króć tajki konjenc k hodam dostal, abo su so mi tute hody z konjencem jako wosebje zbo-

žowne přede wšěmi druhimi do pomjatka zašćěpile, to njemóžu prajić. Nahrajkać so njemóžach. Nan pak chyše mje sobu měć, zo bych z nim po wsy šoł a so wje-

selil hodowneho swětla, kotrež swěćeše z kóždého doma. Tehdom však bě mi mój konjenc wažniši hač wšo hodowne swětlo, ale dokelž nan chyše, džěch z nim. Derje, zo posluchach!

Rokotec, Čechec, Jankec, wšitcy běchu tež hižom zestawali, a wokolo zaswěćeného hodowneho štoma běhachu njeměrne džěci. Haj, samo Bětnarjec Hana, kotraž stejese lutka sama, bě sej swój štomik přiřotowala. Muža njeje ženje žaneho měla, ale Pawol bě so tola narodzil. Tón běše nětk hižom worostl a sam swoje puće šol — nic však přeco dobre! Dale džěchmoj nimo mlyna. Mlyn, haj

Něšto wo „Božim džěsću“

Mi je to kaž Boha hanjenje: Božedžěsćowcy štom. Bože džěćo wobradža! A čí, kotřiž takle rěča, hišće mjenja, zo su z tym wosebje pobožni. Tele směšne a zelžane wobrazki: Mały jandželk, tolsty ličkaty z křidleškomaj na chribjećiku, čehnje sanki z darami po wysokim sněze. To dyrbi być „Bože džěćo“! Mi so hižom bajka wo rumpodichu njelubi. A nětk tule drje slódko ale nješwarná lža! Naš Zbožnik, Knjez njebjes a zemje, sudnik žiwych a morwych, ma wažniše nadawki po Božej woli dopjelnej, hač so ze sankami po swěće brodźić a dary rozwožować. Jezus, na kotrehož narod hody spominamy, však tež w swjatym Pismje ženje njerěka „Bože džěćo“, ale Boži Syn. Božemu Synej drje so wutroba krwawi, hdyž widži, što su čłowjekoj mjez tym z jeho naroda sćinili.

Zbožne hody w njezbožu

Što budu to do njezbožownych hodow pola Brančec? Brančowa čerpješe hižom cylvu nazymu, a z kóždym tydzenjom bě hórje. Zrudny bě to napohlad, tule tola hišće mlodu žonu dyrbjěć za dychom hrabać widjeć. Kóždy

pak tež wědžeše, tu je hišće wjetša hač čelna chorosc. Wina wšeho drje je dušina nuza. Čehodla so njestaratej Brančec džowce wo swoju mać? Nimatej chwile! To však je tež wěrnó. Starša chodži wšědnje do služby a mjeńša chodži na šulu a ma wjele wuknyć. Hdže je jejny muž? „Wón však ma tak wjele wobstaranja, zo so njemóže wo mnje stajnje starać“, jeho Brančowa zamołwja.

Z jejnych slowow pak je spóznac, zo jim sama njewěri. Njeńdže wo chwile, ale mužej a džowkomaj so pola choreje wostudži. Žane wutrobne styki jich nje-wjazaju hromadže. Hewak však rěka: hdyž jedyn staw čerpi, čerpja wšě. To pak tu njepłaci. Brančowa njese swoju stysknu chorosó sama lutka. Branč však ženje njeje zrozumjenja za swoju žonu měl. Njehamaj žaneho sudžić abo zatamac: Wonaj měještaj wšelakeho ducha. Džowce však měještaj swoju mać lubo, ale běštej sej pola nana wothladalej, kak so wón wo choru njestara a so tež njedawa počezować. Tuž so cuzy wo choru staraju, ale zředka hdy jedyn z přiwuznych.

Na spočatku adwentskeho časa dyrbjaja choru do chorownje dowjesć, a chora dyrbi začuwać, kak wšón dom wodycha: Tam so jej lěpje pónđe a my so njetrjebamy wo nju starać (byrnjež to tak a tak nječinjachu)! Doma džěše žiwjenje dale, kaž so ničo stało njeby. Hody so bližachu. Pola Brančec však njebě žaneho wulkeho přihotowanja na hody. Kóždy bě sebi samemu najbliži. Jenož mać w chorowni běše za kóždeho dar sej wumysliła. Z wulkej prócu bě kóždemu wosebje list napisala. Kóždy móžeše z lista choreje jejnu cylu lubosć a starosć spóznac. Za kóždeho měješe slowo lubosće, za muža kaž tež za džowce.

Bjez wulkeho zřěčenja jědžechu přeni džen hodow wšitcy tři do

města choru mać w chorowni wopytać. Štož hač dotal ženje njeje móžno bylo, so tu sta. Hodžiny dołho sedžachu hromadže při jejnym ložu. Woni prošachu lěkarja, zo by jim tola mać dom dal. Lěkar skónčnje do toho zwoli, bóle však, dokelž za choru tak a tak žaneje nadžije wjace njeměješe. Štož njebě ničo za móžno měl, so tu sta: z maćerju so wot hód sem dale a bóle polěpšowaše.

Chude hody pola milionara

W Americe je skradžu lubozne přecelstwo mjez synkom milionara a synkom čorneho předarja. Dagon bydlí w smjerć bohatym domje. Njemóžu však tole bohatstwo dowopisować. Jenož to jedne: mjez wšelkimi awtami w garažach steji tež jedyn, z kotrymž mać dopoldnja do bliskeho města jězdži na nakupowanje. Mały Elias, předarjo rad wužiwa ju za swoje džěci bibliske mjena, bydlí w pokornej chěžce pódla metodistiskeje cyrkwe.

W staršiskim domje Eliaša je adwentski čas polny zbožnosće, nic pak dla wočakowanych darow. Tam je to cyłe hinak. Cyłe lěto džěci lutuja za hodowne nje-dzele, zo bychy, někotrym chudym wosadnym móhli wjesele činić. Amerika však njeje jenož

kraj zboža a bohatstwa, ale tež wulkeje chudoby a rasowych přescěhanjow. Za džěci křescijanskeho předarja je najwjetša radosć, k hodam móć někajkemu chudemu z darom wutrobu roz-wjeselić. Při tym so njeđiwa na rasu. Štož je chudy, tón dostanje, njech je běly abo čorny. Přez cyłe lěto su džěci po pjenježkach zapłaćowale do svojich nalutowanskich knižkow. Dagon, syn bohačka, nazhonja kóžde lěto znowa, kajke je to wjesele, hdyž kóžde z banki wotewza wšě swoje pjenjezy hač do poslednjeho pjenježka. A hnydom po hodžoch započina so nowe zbožowne lutowanje.

Dagon nima žane rjeńše přeče, dyžli tež raz tajku nalutowansku knižku měć, do njeje dać pjenježki zapisować, doniž so potom k hodam wšě nalutowańki njewotewzadza za rozdawanje.

Dagon njeje sej podarmo tajku knižku přal. K hodam leži na blidže krasna nalutowanska knižka, do rjaneje zeleneje kože zwjazana a ze zlotym napisom. Dagon čita w njej, zo je nan 1000.— dolarow dal zapisać. Dagon zrudny swoje bohatstwo do boka kladže. Tale kniha njebě po jeho mysli. Mjenje pjenjez chcyše měć, ale z nimi potom móć wjesele druhim činić, kaž to jeho přecel Elisa Elias smě.

Ze stareho do noweho cyrkwinskeho lěta

Ze zrudobu a z džakom spominamy na zašle lěto. Tak někotryžkuli z nas je dyrbjal w tutym lěće hić wurudženy za kašćom. Jako serbske wosady žarujemy wo swojeho přenjeho serbskeho superintendenta Mjerwu-Bukečanskeho. My serbscy fararjo smy z nim zhubili swojeho dobroćiweho, stajnje přecelneho a swěrnje so staraceho wótca. Jeho sebi tež zwonka Serbow wulce wažichu. Mjez superintendantami sakskeje cyrkwe a na synodze sebi jeho česćachu a jeho lubowachu. Runje tak smy zrudni dla zažneje smjerće našeho lubeho bratra Černika-Wojerowskeho. Tež jeho pohrjeb běše přemožacy dopokaz lubosće wulkeje a předewšěm serbskeje wosady. Naša starosć nětko je: Što pomha nam małej horstce serbskich fararjow džělać w Knjezowej winicy?

Jako běchmy 24. maleho rózka na kublanskim dnju w Budyšinje hromadže, běštaj hišće mjez nami a z nami sobu chutnje rozpominachu skutkowanje serbskeho rozhlóska a wuwíwanje serbskeho pismowstwa. Kublanski džen 1958 je nimo měry wažny z tym byl, zo so na nim zaběrachmy tež z powšitkownje serbskimi prašenjemi. Heslo našeho zeńdženja steješe pod slowom: Naše žiwjenje so ruče minje. W předowanju a w přednoškach nadrobnišo přepytowachmy, što to rěka, zo žane chwile wjace nimamy. Čas mamy, ale nic chwile! Njemóžu však hišće raz wšě te wažne mysle tu rozjimać. Štož je tam pobyl, wěšće z džakom na tutón džen spomina.

Rjany a wozbožacy bě tež naš lětuši cyrkwinski džen w Slepom 7. a 8. junija. Běchmy so najprjedy bojeli, hač tola dosć tam

přinđu a potom běše swjedženska zhromadžizna tak nahladna. Njeh naše wosady tež pućowanje do tak wotležanych kónčin prawje prihotuja. Skoro chce so nam zdać, kaž njebychu hišće wšitcy tak prawje zapřimnyli, zo so hodži z omnibusom ducy po puću tež zastać. A njetrjebamy tež přeco najbliži puć jěć, ale můžeme změrom tež to sobu wopytać, štož je z boka puću wobhladanja a nazonjenja hódne.

Wazny dzeń za nas ewangel-skich Serbow bě tež 9. nowembr 1958 iako mnje naš krajny biskop D. Noth jako 2. serbskeho super-intendanta zapokaza. Sym wam wšitkim, kotřiž sće w tak bohatej ličbje do Njeswačidla přichwatali, wutrobnje džakowny, zo sće z tym wopokazali swoju swěrnú lubosć k našej cyrkwi. Wosebje chcu so hišće raz podžakować lubemu Bartschemu pozawniskemu chorej za jeho sobuskutkowanje. Knjěz biskop. wyši cyrkwinski rada Knospa a tež Budyski superintendent mi njeboh superintendenta Mjerwu poručichu za příklad. Što móhl sej horcyšo přec, dyžli być hódny swojich nadobnych serbskich přjedownikow w tutym zastojnstwje. Božo, pomhaj mi!

Cyrkwinski zarjad w Drježdžanach je mnje pomjenował za serbskeho superintendenta a knjěz biskop je mje z modlitwu a napóloženjom rukow do tutoho zastojnstwa zapokazał, a woni wšitcy wo mni wědža, zo mam swoju serbsku řeč a swój serbski lud lubo, iara lubo. Woni su z tym moju lubosć připóznali a dawaju z tym tež wšěm pobožnym Serbam, kotřiž so wuznawaju k swojemu serbskemu narodej, dobre swědomnje. Njezabudźmy pak: Budźmy Serbja we wšej pobožnosći, w džakownosći a w lubosći, zo bychmy tež w tym Bohu česć dawali.

Tež w nowym cyrkwinskim léče chcemy poslednju pónđzelu w małym rózku (23. 2.), da-li Bóh, swój kublanski dzeń wotměć. Hižom džensa na njón wšitkich wutrobnje přeprašujemy. Wosobinskich přeprašenjow njebudźemy slać. Tež cyrkwinski dzeń chcemy wuhotować. Woboje zarjaduje Serbski cyrkwinski dzeń. Jeho předsyda. br. farar Lazer-Hodžijski, wam z časom wšo nadrobniše zdžěli.

W Božim mjenje chcemy do noweho cyrkwinskeho léta zastupić.

Wšelacy so boja. My pak wěmy, zo tym, kotřiž Boha lubuja, dyrbja wšitke wěcy k lépsěmu služić. Starajmy so, zo njebychmy hnadny čas skomdžili. Mějmy wotwrjenej woći, zo bychmy swoje woprawdžite nadawki spóznali. Wotučić dyrbimy, dzeń wužiwać, přetož nóc přinđe, hdžež njebudźemy wjace dželać móc, — a modlić so bjez přestaća.

Džimy bjez bojosće do noweho léta. Bóh budže tež w nowym léče z nami. Wón zdžerž was strowych a daj wam mocy čěla a duše za waše džělo.

Jelizo njewěriće, njewobstejiće!

Waš superintendent Wirth

Zajimawe wšelčizny z ewangel-skeje a z katolskeje cyrkwe doma a po wšěm swěće

Tysacy džěci a dorosćenych so zhromadžichu 10. nowembra wječor na wulkim naměstnje před tachantskej cyrkwu w Erfurće, zo bychu po starym wašnju dzeń swj. Měrcina swječili. Ewangelscy swjeća tak Lutherowe narodniny, katolscy spominaja na swjateho Měrcina, Erfurtskeho pomocnika. Farar Boesmann rěčeše k zhromadženy — běše to něhdže 60 000 ludži — a wobroći so wosebje na džěci, kotřež lampiony a latarnički nošachu. Wón napominaše křesćanow, zo bychu swěto Božeje lubosće do swěta nosyli. Mócne skutkowaše tam wonka pod njebjom wot wšitkich zaspěwany kěrluš „Jed'n twjerdy hród je naš Bóh sam“, „Wulki Božo, chwalbu či“ a zhromadne swjate Wótče naš. — Wosebita swjatočnosť je létna džakna Boža služba nutkowneho misionstwa, kiž so létsa 9. nowembra w Lipsku w Domašowej cyrkwi před tysacami wotměwaše. Misionski direktor dr. Wagner praješe w swojim přednošku „Njezawola jedyn hlós?“, zo nutřkowne misionstwo nima wo žanych sensacijach rozprawjeć, ale zo ma wo tym swědčec, zo nic jenož hida, ale tež lubosć so wupřestrěwa na druhich. — Ewangelske cyrkwe w Americe so wobroća raznje přečiwo wšěmu rasowemu terorej w USA. Před Bohom je to wšo jedne, hač je čłowjek běly abo čorny, a nic jenož w cyrkwinskim, ale tež w ludowym a zjawnym žiwjenju ma so puć namakać, na kotrymž můžetaj wobaj, běly kaž

čorny, hromadže dželać a žiwaj być. — Z Rakuske je rozprawja so wo wjele zastupach do ewangel-skeje cyrkwe. W Zell am See su nowu modernu cyrkej natwarili a poswječili. — W Pólskej maja w rumnosćach Warsawskeje wosady swj. Trojicy nětko „oekumenisku kniharnju“, hdžež poskićeja pismowstwo nic jenož w pólskej rěči, ale we wulkej ličbje tež z druhich statow a krajow. (Nadžijomnje maja tam tež serbske knihi!) — W Lutherowym měsće Wittenberku swjećeše w tutech dnjach katolska wosada swój 100lětny jubilej. W započatku po založenju tamnišeje katolskeje wosady je tehdomniši superintendent Heubner ewangelisku Měščansku cyrkej katolikam přewostajił. Štož so džensa samo wot so rozumi, mjenujey zo katolikojo sobu ewangel-ske Bože domy trjebaju a nawopak, jeli-zo tam sami cyrkwe nimaju, tehdom hišće wašnje njebě. Zajimawe je jenož, zo je cyrkej z Lutherowej klětku runje w tym nastupanju puć pokazala! *Katolski bibliski skutk* wobsteji létsa 25 lét. W NDR je so nowy katolski Nowy zakon w němskej rěči hač dotal w 5 nakladach w 42 000 eksemplarach wudał. — Katolskeho Berlinskeho biskopa dr. Juliusa Döpfnera su za kardinala pomjenowali. Nowy bamž Jan XXIII. je njedawno 23 nowych kardinalow pomjenował, tak zo maja nětk w katolskej cyrkwi 75 tajkich najwyšich duchownych. Mjez nimi je dr. Döpfner z 45 lětami najmlódši.

La.
(po ENO — Evang.
(Nachr.-Dienst Ost)

Paduch a smjerc

W Americe běchu lékarkej krótko za sobu 3 awta pokradnyli. Tuž sej lékar lesć wumysli. Wón sadzi kosćowc (Skelett) kaž sa. w smjerc do awta. W nocy zaslyša lékar hrózbne zawołanje. Wón doběža dele. Haj, haj, tam ležeše paduch we womorje pódlu awta. Wón bě so smjerc smjerc nabojał.

Nakład Domowina. — Licenca č. 733. Wuchadža jónkróc za měsac. — Rjaduje Konwent serbskich ewangel-skich duchownych. — Hlowny zamolwity redaktor: superintendent G. Wirth-Njeswačidski. Čisć: III-4-9. Nowa Doba, čisćernja Domowiny w Budyšinje.